

Een beetje beroemd zijn is best leuk...

Vorig jaar vond ik dat ik maar eens een echte prestatie moest leveren. Ik meldde mij met mijn Kolibri 560 voor de Nacht van Spakenburg. Ik zeilde de Nacht niet uit. Dat kon ik niet accepteren, ik wilde een revanche!

In de aanloop naar de nieuwe Nacht sla ik aan het verbeteren. Van een welgestelde Kolibri-zeiler neem ik een stel strakke zeilen over. Ik schaf een handvol hightech kogelgelagerde blokjes aan, van de soort die zo mooi lang nasnorren als je ze een zetje geeft. Met een stel even zo mooie – en dure – blokjes wordt een mooie onderlijksrekker geconstrueerd. Nauwgezet controleer ik met een mastslede de groef van de mast. Dat loopt als een speer. Zelden opende ik voor een inspectie de kap van de trouwe Evinrude. Nu besluit ik eerst na een nauwgezette controle dat alles in orde is.

Spontaan meldt zich een opstapper. Een gespierde man die vertelt een aardige wedstrijddervaring te hebben. Ik kan zorgen voor de navigatie, zelfs in donker, hij zorgt voor de snelheid. Een winnende combinatie, vind ik zelf. Op de ochtend van ons vertrek graai ik nog wat spullen bij elkaar. Mijn opstapper staat precies op tijd voor de deur. De hoeveelheid benzine is enige tijd onderwerp van gesprek, maar we zijn stellig van plan om te zeilen, dus tien liter moet genoeg zijn.

Ruim een uur later ligt Lauwtje in Spakenburg in het water. Bij het aanslaan van de zeilen mis ik de giek. Ik weet het ineens zeker: hij staat nog daar, achter ons huis, waar hij niemand in de weg zou staan...

Ik heb nog vier uur voor de start en besluit naar Uffelte heen en weer te stormen om het kleinoed op te halen. Met een smoel van 'die haal ik net uit de auto' loop ik tweeënhalve uur later met de giek, de plotseling zo eindeloze steiger af. Ik ontwijk de vragende blikken van wie menen beter te weten.

Binnen een half uur hebben we Lauwtje zeilklaar. Als ik bij het startveld aangekomen de motor nog even moet starten sta ik na de bekende ruk verbijsterd naar een losse handgreep te kijken. Gebroken startkoord. Zeilen hijsen! Verbaasd en geïrriteerd moet ik vaststellen dat ik het grootzeil niet strak krijg. De mastsledes willen niet soepel lopen. De lierhendel is nergens te vinden. De talie om het onderlijk te spannen wil niet werken. Te weinig ruimte op de giek...

Met iets te veel plooiën in het grootzeil dus naar Pampus. Mijn opstapper heeft al een uurtje geslapen als wij om twee uur 's nachts Pampus moeten ronden. Na het passeren van het controleschip vertrouw ik de helmstok aan mijn opstapper toe, met zijn wedstrijddervaring moet dat kunnen. Ik vind dat nu voor mij het moment is aangebroken om een dutje te doen, op het rak naar Marken kan er met zo weinig wind bovendien weinig fout gaan.

Een onwaarschijnlijk lange tijd hoor ik gestommel boven mijn hoofd en het steeds terugkerend geluid van klapperende zeilen. Ik begrijp niet wat er gebeurt totdat ik na ruim een half uur mijn opstapper hoor roepen dat wij weer een controleschip passeren. Ik word wantrouwig en sta binnen enkele seconden buiten om te constateren dat wij voor de tweede maal het controleschip passeren. We hebben een rondje om Pampus heen gevaren.

De opvarenden van het controleschip merken bovendien op dat we drie kwartier eerder al eens zijn gesignaleerd. Ik weet niets beters te vertellen dan dat we hier voor het eerst zijn en dat we het hier zo mooi vinden... Ik ben natuurlijk als schipper te kort geschoten door mijn opstapper niet te instrueren hoe hij het – voor hem vreemde – kompas moest aflezen.

Als we na een schitterende zonsopgang de BvK ronden is er weer tijd voor een dutje. Ik ontwaak in een totale blakte en staar liggend een tijd lang vertwijfeld naar mijn van hightech blokjes voorziene giek, waarmee het zo mooi reven is. Om ons heen is het aantal schepen dramatisch afgenomen. We doen ergens toch iets fout...

Na anderhalf uur dobberen en vijf minuten rekenen besluiten we terug te motoren. Regelmatig wordt de hoeveelheid benzine gemeten, telkens concluderen we dat we het net gaan halen. We halen alle tuig er af: de giek verdwijnt in de kajuit. Honderd meter voor Spakenburg begint de Evinrude te sputteren. In de tank zie ik slechts mijn gelaat weerspiegeld in de blikken bodem. We praaïen een naderend zeiljacht. Zo te zien kunnen de heren nog wel een biertje gebruiken en na het omhooghouden van een sleeplijn en vier blikken bier worden we de haven in gesleept.

Verbazingwekkend is de grote hoeveelheid mensen op de steiger die op een misplaatst grappige manier vraagt of we de Nacht zonder giek hebben gezeild. Nee, niet zonder giek gezeild maar wel zonder giek uitgevaren.

Voor sommige zeilers leidt perfectie tot de overwinning. Voor sommigen is het streven naar perfectie echter absoluut zinloos: ze zullen nooit winnen. Vanaf nu verhef ik mijn streven naar perfectie tot middel om de tijd te doden. Ik ga rustig toerzeilen met een zootje plooiën in het zeil. En nu ik de Nacht zonder giek heb uitgevaren, hoef ik gelukkig niet meer te winnen om beroemd te zijn...

En die dure blokjes? Die laat ik gewoon zitten. Ze zijn leuk om nonchalant aan te draaien en staan buitengewoon flitsend.

Peter van der Wal